

ما از دولت ایالات متحده می‌خواهیم تا به جنگ در افغانستان و پاکستان پایان دهد
انجمن صلح و دموکراسی اکتبر ۲۰۰۹
(متن حاضر، چکیده‌ی اعلامیه‌ی کاملی است که می‌توانید از طریق سایت ذیل به آن دسترسی پیدا کنید): (<http://www.cpdweb.org/stmts/1014/stmt.shtml>)

هم اکنون زمان برگرداندن روند گسترش جنگ‌های ایالات متحده در افغانستان و پاکستان است؛ زمانی که روشن سخن گفتن و شفافیت‌سازی می‌تواند سبب تغییر شود. بدین وسیله ما با قاطعیت اعلام می‌کنیم که مخالف گسترش جنگ در منطقه و خاستار خروج کامل تمامی نیروهای ایالات متحده و ناتو از افغانستان و پاکستان هستیم. همچنین اعلام می‌داریم که باید به حمله‌های هواپیماهای بدون سرنشین در هر دو کشور پایان داده شود.

در حال حاضر، ۱۰۸۰۰۰ نیروی ناتو که ۶۸۰۰۰ نفر آن را نیروهای آمریکایی تشکیل می‌دهند، در افغانستان حضور دارند. از منظر سرخوردگی آمریکایی‌ها در جنگ، رئیس‌جمهور اوباما می‌توانست تصمیم بر عدم گسترش جنگ را اتخاذ کند. اما با وجود کاهش نظامیان، اشغال غیرقانونی می‌تواند سبب ضربه زدن به زندگی مردم شده و طالبان و القاعده را قوی‌تر کند. انتخابات تقلبی ریاست‌جمهوری در افغانستان نیز اعتبار هر چند ناچیز محلی و بین‌المللی رژیم فاسد کرزایی را از بین برده است.

ترس از صدمات پراکنده به ارتش آمریکا سبب شده تا آنها از حملات هوایی سنگین استفاده کنند و این سبب مرگ افراد غیرنظامی بی‌پناه را در پی داشته است. غیر از انهدام شبکه‌های تروریستی، این حملات هوایی، تنها دشمنی عموم مردم را نسبت به جنگ ایالات متحده و ناتو، عمیق‌تر کرده و سبب می‌شوند تا مردم افغانستان و پاکستان بیشتر به طرف طالبان کشیده شوند. پیش از این نیز، یک چهارم مردم افغانستان معتقد بودند که حملات به نیروهای آمریکایی و ناتو، توجیه‌پذیر است.

به دلیل کشتار معمول غیرنظامیان و علاوه بر آن، حمایت طولانی مدت واشنگتن از دیکتاتور مشرف، هم اکنون، افکار عمومی پاکستان، ایالات متحده را حتی نسبت به هند که دشمن دیرینه‌ی پاکستان می‌باشد، تهدید شماره‌ی یک خود به حساب می‌آورند.

رفتارهای ایالات متحده در افغانستان و پاکستان درحالی صورت می‌پذیرد که سیستم نظامی ایالات متحده در ۴۶ کشور جهان به صورت پراکنده وجود دارد. ارتش آمریکا بیش از ۶۰۰ میلیارد دلار در سال که معادل کل هزینه‌ی مشابه در دیگر کشورهای جهان است، دارای مخارج نظامی است. این رفتارها بخشی از تلاش‌های جهانی برای حمایت از قدرت استراتژیک ایالات متحده می‌باشد، به ویژه اینکه روسیه و چین نیز به دنبال نفوذ در منطقه می‌باشند. از سال ۲۰۰۱ تا کنون، ایالات متحده ۱۹ پایگاه جدید در افغانستان و کشورهای همسایه تأسیس کرده است.

سالیان درازی است که مردم افغانستان، جنگ و فلاکت را تحمل کرده‌اند. با خروج طالبان از قدرت، بسیاری احساس کردند که آزادی وجود خواهد داشت اما زود معلوم شد که یک عده مزدور جای قبلی‌ها را گرفته‌اند: فرماندهان جنگی و تاجران مواد مخدر که از متحدین شمال و اشغالگران آمریکایی و ناتو بودند.

زن ستیزی طالبان تبهکارانه و هولناک بود اما وضعیت زنان همچنان ناگوار باقی ماند. با آنکه بخش اعظمی از دختران افغانی، پس از سال ۲۰۰۱، به دبستان رفتند و تعداد معدودی از زنان برای پارلمان

انتخاب شدند، اکثریت قریب به اتفاق زنان در خانه محبوس شده یا ناتوان از کار هستند و یا می‌ترسند به مدرسه بروند و به زور ازدواج کنند، در حالی که هنوز سن کمی دارند. قربانیان بدرفتاری و تجاوز [به زنان] با نظام قضایی مواجه هستند که بیشتر با بنیادگرایان احاطه شده است.

افغانستان یکی از فقیرترین کشورهای باقی مانده است و ایالات متحده، برای کاهش این فقر هولناک، تقریباً هیچ اقدامی نکرده است؛ در واقع، این مسئله بر تهدید همیشگی خشونت نظامی افزوده و طالبان را قوی‌تر می‌کند. و در حالیکه اکثریت مردم پاکستان با طالبان مخالفند، شرایط فعلی آنها را کمک می‌کند تا با قدرت بیشتری رشد کنند. بسیاری از افراد فقیر در شرایط نزدیک به فئودالی زندگی می‌کنند. برای مثال، در دره ی سوات، طالبان توانسته‌اند از نارضایتی مستأجران زمین‌های روستایی برای اهداف ارتجاعی خود بهره ببرند.

در صورتی که مردم افغانستان و پاکستان فرصتی برای غلبه بر بنیادگرایی، مبارزه با زن‌ستیزی و ایجاد یک دموکراسی واقعی، پیدا کنند، ایالات متحده می‌تواند با توقف جنگ غیرانسانی و غیرقابل پیروزی خود، به آنها کمک کند. نیروهای آزادی خواه ممکن است ضعیف باشند اما آنها هرگز نمی‌توانند در وضعیتی که ایالات متحده افغانستان را اشغال کرده و به پاکستان موشک ارسال می‌کند و دولت‌های فاسد را در هر دو کشور، حمایت می‌کند، رشد کنند.

خروج نیروها از افغانستان بدین معنا نیست که ایالات متحده از تلاش برای کمک به مردم افغانستان و دولت‌های همسایه بپرهیزد. واشنگتن باید از مذاکرات منطقه‌ای و استقرار صلح پایدار بین هند و پاکستان حمایت سیاسی کند و کمک‌های انسان‌دوستانه در سطح وسیع ارائه دهد.

پایان بخشیدن به دخالت نظامی ایالات متحده در افغانستان و پاکستان می‌تواند سبب کاهش دشمنی در میان مسلمانان شده و تخم تروریسم را در منطقه از بین ببرد. همچنین، ایالات متحده باید نیروهای خود را از کل منطقه خارج ساخته و از حمایت کشورهای خودکامه‌ی عربی دست بردارد و برای دولت فلسطینی حمایت واقعی نشان دهد. به منظور مخاطب قرار دادن بدبختی و نابرابری در افغانستان و پاکستان و بسیاری از کشورهای دیگر [منطقه]، ما نیاز داریم تا ثروت عظیم کشور خود را از دست نظامی‌گری و سلطه‌طلبی خارج کنیم. ما امضاکنندگان این اعلامیه، خود را وقف کار و تلاش برای این سیاست جدید خارجی کرده ایم.

برای افزودن نام خود به این اعلامیه به سایت زیر مراجعه کنید:

<http://www.cpdweb.org/stmts/1014/stmt.shtml>

این اعلامیه در آمریکا بوجود آمده است و بیش از هزار و سیصد نفر آن را امضاء کردند از جمله؛ زلی کاگن، هماهنگ کننده ملی پیشین اتحاد برای صلح و عدل؛ نوام چامسکی، جاتن دمی، فیلمساز؛ مانویلا دویوس، از بروکلن به طرفداری صلح؛ اریل دورفمن، نویسنده؛ مارتن دابرم، استاد برجسته بازنشسته تاریخ؛ دانیال السبرگ، مامور پیشین دفاع آمریکا که مدارک پاتنگان (ارتش آمریکا) را فاش کرد؛ ایرین گندزیر، از دانشگاه باستن؛ تام هیدن، کرس هدجس، داگ ایرلین، جرنالیست؛ دیو مارش، نویسنده و گوینده؛ چارلت فیلیپس، از بروکلن به طرفداری صلح؛ پیتر روسبرگ، ماتیو روسچایلد، وپرستار مجله پراگراسیو؛ استفان شالوم، ویلیام پترسن، از دانشگاه نیوجرسی؛ الیکس کیت شارمان، نویسنده؛ دیوید سوانسون، نویسنده کتاب اتمام رئیس جمهوری امپراطوری و تشکیل اتحادیه کامل؛ امانیول والراستاین، دانشگاه یل؛ و کرنل وست. سازمانهای نامبرده فقط برای شناسایی کردن ذکر شده است.

آ درس: انجمن صلح و دموکراسی

آمریکا، نیویورک

نیویورک ۱۰۰۲۵

برادوی ۲۷۹۰

شماره ۱۲

سایت اینترنتی : www.cpdweb.org

پست الکترونیکی : cpd@igc.org